

NOVINKY

7

Leden/únor
2017

ZPRAVODAJ SO
ročník 3

*

www.so-novinky.obadalek.cz

Web sponzoruje Václav Obadalek - Bobr.

JEDNOU SKAUTEM - NAVŽDY SKAUTEM

Sedmé elektronické číslo, web v řádném provozu.

OBČASNÍK

OBSAH

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Den zamyšlení v Praze u kostela sv. Ignáce.

INFORMAČNÍ ZDROJE

Pokračování úvah XIV. Dalai Lamy.

ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY

Br. Jiří Ládr – Bongo jmenován do náčelnictva Kmene dospělých Junáka..

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Zajímavá reportáž o setkání OS z Česka a Německa.

VZPOMÍNKY NA ZESNULÉ ...

JEŠTĚ Z LOŇSKÉ ZIMY ...

... Tradice je správně dodržovat - pražská družina SO u „svě borovíčky“ ...

LEDNOVÝ SEMINÁŘ ELŠ V PRAZE

INFORMACE PŘED UZÁVĚRKOU

Webové zdroje o Kmeni dospělých Junáka.

Pravda, v Junáku sice probíhá (opět) diskuse o tom, zda mají ti dospělí skauti a dospělé skautky, kteří nevedou děti či mládež anebo Junáka jako organizaci, zůstat členy. Nabízela by se snad i možnost „okopírovat“ pro ty „přestárlé“ či „vysloužilé“ cosi jako čestné členství, které platí při registraci pro členy Svojsíkova oddílu. Stačí však „zavítat“ do středisek a oddílů – zvláště o svátcích a jiných příležitostech, kdy se všichni setkávají, a „kdo má oči, vidí“. Uzavře to Valný sněm Junáka?

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Den zamyšlení oldskautek a oldskautů Praha 2017

There are two basic motivating forces: fear and love. When we are afraid, we pull back from life. When we are in love, we open to all that life has to offer with passion, excitement, and acceptance. We need to learn to love ourselves first, in all our glory and our imperfections. If we cannot love ourselves, we cannot fully open to our ability to love others or our potential to create. Evolution and all hopes for a better world rest in the fearlessness and open-hearted vision of people who embrace life.

John Lennon

Existují dvě mocné základní pohnutky: strach a láska. Máme-li strach, stahujeme se ze života. Milujeme-li, otevíráme se nadšeně, rozechvěně všemu, co život nabízí, a vše přijímáme. Potřebujeme se naučit milovat nejprve sebe jak se vši naši pompou tak i s našimi nedokonalostmi. Nedokážeme-li milovat sama sebe, nedokážeme plně rozvinout naši schopnost milovat druhé či naši tvořivost. Vývoj k lepšímu světu a všechny naděje do něho vkládané spočívají v tom, do jaké míry lidé beze strachu otvírají svá srdce životadárné budoucnosti.

(překlad: Kamzík)

Milé sestry a milí bratři,

zamysleme se nad slovy mírového aktivisty Johna Lennona, a to i s vědomím aktuální situace – možná také s myšlenkou na náš současný skautský slib, vždyť přinejmenším napůl ladí s jeho slovy. Proč říkám napůl – inu proto, že my máme vedle lásky nikoliv strach, ale pravdu. Někdo by nicméně mohl namítnout, že leckdo má z pravdy strach, a to takový, že např. Havlovo heslo ještě i nyní nenávistně odmítá anebo nad skautským slibem „potřásá hlavou“.

Tak tedy strach: podle výkladových zdrojů je to emoce, vznikající jako reakce na hrozící nebezpečí (faktické či zdánlivé – lidové rčení říká, že *strach má velké oči*). Právě vtíravost strachu je jedním z hlavních kořenů vzniku různých pověstí, strašidelných příběhů, historek o zjeveních apod. A nezapomeňme, že přestože se strach původně vyvinul jako negativní, varující hnutí myslí, pro mnohé lidi jsou určité formy strachu příjemné a často si je úmyslně vyvolávají (v pohádce „Byl jednou jeden král“ Maruška babičce odpovídá, že se v lese bála, ale pěkně že se bála). A dodejme i z dnešní zkušenosti, že se strach nebo obavy stále dají snadno využít k manipulaci.

Takže má John pravdu, když tvrdí, že nás strach jaksi odtahuje, vyřazuje ze života?

Když pomíneme „útek do pohádky“, pak bude záležet na založení každého z nás: někdo překonává strach či obavy tak, že se aktivně „do životních situací vrhne“, jiný tak jako Maruška se rád bojí, a leckdo ovšem „předem utíká z boje“. Každopádně strašpytlové sami moc ze života nemají a ani svému okolí nejsou vlastně nijak užiteční.

Avšak Johnova rada bojovat proti ustrašenosti tak, že aktivně milujeme - napřed sebe a pak druhé – to „není jen tak“. Zvláště proto se nejedná o jednoduchou věc, že podle něho cílem nejsou jen dobré osobní vztahy lidí, ale přímo dobrá budoucnost lidstva, a k tomu ještě, sice nevysloveně avšak zcela jistě, mírnou cestou, což právě láska požaduje i umožňuje.

A ještě nekončíme: jeho rada má další jeden háček, neboť tvrdí: *Nedokážeme-li milovat sama sebe, nedokážeme plně rozvinout naši schopnost milovat druhé či naši tvořivost*. Tohle už není vůbec jednoduché, a když se nad tím zamyslíme, tak přitakáme Johnovi i některým psychologům, kteří upozorňují, že jedna ze základních motivací mladých teroristů je zklamání z vlastního života bez vyhlídek a z něho vyplývající potlačování obav tím, že poslechnou nenávistnou radu a „hrdinně“ spáchají ideologicky zdůvodněnou vraždu či sebevraždu, čímž zvláště si zaručí definitivní budoucnost - „rovnýma nohama skočí do nebeského ráje“.

Ale co míní John ještě tou tvořivostí? Odpovězme si na tuto otázku z dnešního pohledu na svět, stále plný trosky po bombových útocích nejen teroristů, ale i armádních „strojů na zabíjení“: myslí tím vytváření hodnot i hodnotných vztahů, nikoliv jejich ničení. A jistě mu šlo o více, než o to, co i dnes znamenají „programy na rekonstrukci pobořených měst“.

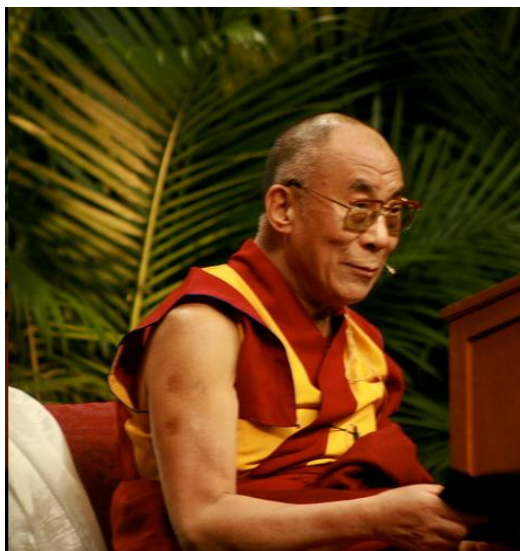
Jistě to splňují charitativní akce, ale je to podle Johna všechno?

Inu: zůstává jeho výzva: *Vývoj k lepšímu světu a všechny naděje do něho vkládané spočívají v tom, do jaké míry lidé beze strachu otvírají svá srdce životadárné budoucnosti.*

Grafika v textu, připomínající původní „Den sester“ - br. Ladislav Rusek.

DZ 2017 v Praze, kde tato úvaha má zaznít, se koná 25. 2. v zázemí kostela Sv. Ignáce na Karlově nám.

Informační zdroje

Cíl lidského snažení

Tenzin Gyatso, čtrnáctý Dalai Lama Tibetu
(pokračování)

Naše potřeba lásky

Vždyť vysvětlení toho, proč láska a soucítění přináší to největší štěstí, spočívá prostě v tom, že naše podstata má v tom svůj vše ostatní přesahující zdroj. Potřeba lásky leží v samých základech lidské existence. Vyplývá z prosté vzájemné závislosti, kterou všichni navzájem sdílíme. Ovšem jakkoliv může být lidský jedinec schopný a zkušený, zůstane-li osamocený, pak on či ona nepřežije. Jak by se snad člověk mohl cítit plný života a těšit se v období životního zdaru ze své nezávislosti, přijde-li na něho nemoc anebo je velice mladý či velmi starý, projeví se

nutně jeho závislost na pomoci druhých.

Vzájemná závislost je samozřejmým základním zákonem přírody. Nejen vyšší živočichové, ale i mnoho nejmenších druhů hmyzu jsou sociálními tvory, kteří bez náboženství, zákonů či vzdělání přežívají díky vzájemné spolupráci, jež je založena na niterném vnímání jejich životní provázanosti. I ta nepatrnější úroveň materiálních jevů je řízena vzájemnou závislostí. Všechny jevy na planetě, kterou obýváme, oceány, ovzduší, lesy i květiny, jež nás obklopují, existují díky závislosti na nevelkých dávkách energie. Kdyby se vzájemně neovlivňovaly správným způsobem, pak by zanikly a vymizely.

To je důvod, proč naše vlastní lidského bytí, jež je tolik závislé na pomoci druhých, má v samém základu své existence potřebu lásky. To proto potřebujeme vrozený smysl pro odpovědnost a pro upřímný zájem o prospěch druhých.

Musíme si uvědomit, jací opravdu jsme jako lidské bytosti. Nejsme strojově vyrobené objekty. Pokud bychom byli jen mechanické formy existence, pak by mohly prožívat všechna naše utrpení a splňovat všechny naše potřeby právě takové stroje.

Avšak protože nejsme pouhé materiální bytosti, je chybou vkládat všechny naše naděje na štěstí pouze do rozvoje vnějších vlivů. Místo toho bychom si měli uvědomovat náš původ a naši přirozenost a díky tomu měli možnost objevovat, bez čeho se neobejdeme.

Necháme-li stranou komplex otázek stvoření a evoluce našeho vesmíru, můžeme přinejmenším souhlasit s tím, že každý z nás je na světě díky našim vlastním rodičům. Obecně vzato naše početí se odehrálo nejen ze sexuální touhy ale i v důsledku rozhodnutí našich rodičů mít dítě. Taková rozhodnutí se zakládají na odpovědnosti a přání prospěchu – rodiče spolu sdílejí věrnou péči o jejich dítě po dobu, dokud se nebude schopné starat se o sebe samo. Takže od samého okamžiku našeho početí je to láska našich rodičů, jež je přímo vložena do začátku našeho bytí.

A více než to, my lidé jsme zcela závislí na péči naší matky od neranějších okamžiků rozvoje našeho žití. Podle některých vědců mají mentální stavy těhotné ženy, ať již je v klidu anebo ji něco vzrušilo, přímý vliv na psychiku jejího nenarozeného dítěte.

Projev lásky je také velmi důležitý hned po narození. Jelikož prvním našim zážitkem je pití mléka z matčina prsu, cítíme se jí být přirozeně blízcí a ona musí cítit lásku k nám, aby nás řádně živila; když cítí hněv nebo klesá na mysl, její mléko volně nepoteče.

Pak je tu kritické období rozvoje mozku od narození až nejméně do věku tří nebo čtyř let, během něhož představuje láskyplný fyzický kontakt jediný nejdůležitější faktor pro normální růst dítěte. Nedostává-li

se dítěti pochování, objetí, nemá-li místo v náručí lásky, jeho rozvoj bude narušený a jeho mozek se řádně nevyvine.

Protože dítě nemůže přežít bez péče druhých, je láska jeho nejdůležitějším pokrmem. Šťastné dětství, utěšení dítěte v jeho strachu z mnoha věcí a zdravý vývoj jeho sebedůvěry, to vše přímo závisí na tom, dostává-li se mu lásky.

V dnešní době mnoho dětí vyrůstá v domovech, kde nevládne štěstí. Nedostane-li se jim potřebné pozornosti, pak v pozdějším životě budou stěží schopni lásky ke svým rodičům a nezdědka bude pro ně obtížné milovat druhé. To je velmi smutné.

Když pak děti povyrosteou a jdou do školy, jejich potřebu podpory musí naplnit jejich učitelé. Jestliže učitel má nejen akademické vzdělání ale nepostrádá i odpovědnost za přípravu studentů do života, jeho či její žáci budou pociťovat důvěru a

uznání a to, co při učení získají, významně poznamená jejich myšlení. Na druhé straně u žáků, kteří jsou svěřeni učiteli bez řádné péče o své žáky, pak veškerý jejich smysl pro dobrý život bude mít jen pomíjivé trvání a tito studenti si jej nadlouho nepodrží.

Obdobně je-li člověk nemocný nebo podstupuje léčbu v nemocnici pod kontrolou lékaře, který prokazuje vřelé soucítění, pak pociťuje úlevu, a je lékařova snaha poskytnout tu nejlepší péči, jež sama o sobě léčí bez ohledu na to, jaké technické dovednosti lékař či lékařka mají. Na druhé straně pokud se lékařům nedostává lidského porozumění a z jeho či její strany přicházejí nevraživé signály, ukazuje se netrpělivost či náhodný nedostatek porozumění, pak člověk pociťuje rozladění i kdyby jeho doktor či doktorka byli ti nejkvalifikovanější, jeho nemoc byla řádně diagnostikována a byla předepsána správná léčba. Nepochybně proces uzdravení pacienta a jeho pocity nejsou jedno a totéž.

Dokonce máme za normálních životních situací zájem naslouchat, když někdo hovoří s vlídnou účastí, a v odpovídající míře v rozhovoru reagujeme, ať už by byla sama konverzace jakkoliv důležitá či nikoliv. Na druhé straně pokud někdo bude mluvit chladně nebo drsně, budeme se cítit nemile a budeme si přát, aby se taková komunikace co nejdříve ukončila. Z posledního popisu situace lze dovodit, že vcítění a úcta k druhým mají pro naše štěstí zásadní význam.

Nedávno jsem se setkal se skupinou vědců v Americe, kteří uváděli, že podíl mentálních nemocí v jejich zemi se blíží téměř ke dvanácti procentům populace. Během naší diskuse se ukázalo, že hlavní příčinou depresí nebyl nedostatek materiálních potřeb, ale deprivace v důsledku působení druhých.

A tak z toho všeho uvedeného vyvozují vidět jednu zřejmou věc: ať již jsme si toho vědomi či nikoliv, ode dne našeho narození máme potřebu lidského soucítění přímo v krvi. Dostane-li se nám pozornosti od zvířete anebo od někoho, koho bychom normálně měli za nepřítel, ať jsme dítě či dospělý, přirozeně nás to bude k němu táhnout.

Věřím, že nikdo není zrozen bez potřeby lásky. A ačkoliv se některé moderní školy myšlení o to snaží, ukazuje se, že lidské bytosti nelze definovat jako pouze fyzické tvory. Žádný materiální objekt, jakkoliv nádherný nebo cenný, nám samým nepřinese pocit milované osoby, protože naše nejnvnitřnější identita a pravý charakter leží v subjektivní přirozenosti naší mysli.

Zdroj: <http://dalailama.com/messages/compassion> Dokončení úvahy v dalším čísle; překlad: Kamzík

Definice štěstí dle Wikipedie a dalších zdrojů:

Štěstí a **šťastný** se používá ve dvou odlišných významech či souvislostech:

1. jako *vnější* příznivá událost nebo okolnost, často nahodilá a nezasloužená: „mít štěstí“, „udělat štěstí“;
2. jako blaženost, *vnitřní* pocit radostného a více méně trvalého vyplnění: „být šťastný“, „mít šťastnou povahu“.

Obdobná slova se vyskytují ve všech slovanských jazycích; skládají se z indoevropské předpony *su-*, dobrý, nejlepší, a slovanského *časť*, díl, úděl (rusky: *šťastje* a *blaženstvo*). Výše naznačené rozlišení dvojího významu štěstí a blaženosti se vyskytuje i v mnoha jiných jazycích: v řečtině *eutychia* a *eudaimonia*, v latině *fortuna* a *beatitudo*, ve francouzštině *bonne chance* a *bonheur*, v angličtině *luck* a *happiness*.

Zajímavé zprávy

Br. Jiří Ládr – Bongo byl jmenován zástupcem Svojsíkova oddílu u náčelnictva Kmene dospělých (KD) Junáka; nahradí v této službě ses. Hanu Bouzkovou. Náčelnictvo KD se pravidelně schází jednou za měsíc, pokud se v daném roce nekoná buď Kmenová porada anebo sněm KD. Hlavním posláním zástupce SO u náčelnictva KD je zprostředkovávat vzájemnou spolupráci.

Společenská rubrika

Bratr Jiří Ládr – Bongo sestavil zajímavou reportáž:

SETKÁNÍ OLDSKAUTŮ

HAMRY NA ŠUMAVĚ 3. – 5. 2. 2017

Dlouhodobě spolupracující oldskautské oddíly z plzeňské Bílé střely a z bavorského DPSG z Rosenbergu se sešli v Hamrech na Šumavě. Setkání se zúčastnilo třicet skautů.

Jedná se bohatou obrazový i textový referát o podnětném setkání – pro názornost uvádíme jednu z fotografií:

Celou reportáž je možné si přečíst resp. prohlédnout na odkazu:

<http://www.so-novinky.obadalek.cz/wp-content/uploads/2017/02/Setkani-OS-z-Cech-a-Nemecka.pdf> .

Navždy odešli Rozloučení s br. Zbyškem

Vážení přítomní, blízcí a přátelé Zbyškovi, milé sestry a bratři!

Připadl mi nelehký úkol rozloučit se s naším bratrem, který zesnul právě v tom krásném a pro většinu lidí jen radostí naplněném vánočním čase. Každé loučení je těžké. Odchod toho, s nímž nás pojilo dlouholeté upřímné skautské bratrství, toho, s nímž jsme sedávali pod hvězdnatým nebem u planoucího táborového ohníčku, s nímž jsme se snažili společně putovat vstříc vznešeným ideálům světového skautského hnutí, je pro nás jeho odchod o to těžší.

Inženýr Zbyšek Pecha, skautským jménem Sova, se narodil 7. června 1927 v Brně. Od mládí se zajímal o přírodu a to bylo beze sporu příčinou toho, že se rozhodl pro studium na Vysoké škole zemědělské a lesnické v Brně. To mu jeho milovanou přírodu ještě více přibližovalo. Také

skautské hnutí, pro něž je příroda přirozeným domovem, mu naplňovalo jeho zájem.

Jako devítileté vlče se zúčastnil svého prvního skautského tábora u Nového Města na Moravě v roce 1936. Jeho domovský oddíl byl v Brně Žabovřeskách, kde byl nakonec zástupcem vedoucího brněnského 111. oddílu. Svou lásku k přírodě měl tak možnost přenášet i na jiné, na mladou generaci, pro niž často pronášel přednášky a také jim prakticky ukazoval nejrůznější dovednosti, s jeho láskou spojené. Sádrové odlitky stop zvířete, jichž měl ve svém bytě úctyhodnou sbírku, se staly jeho hlavní doménou. Za tuto činnost a další skautské aktivity se mu v roce 1992 dostalo ocenění členstvím v prestižním čestném Svojsíkově oddíle, které je chá-

páno jako jedno z nejvyšších skautských vyznamenání, byl též nositelem Řádu stříbrného vlka. Stal se dokonce na dlouhou dobu rádcem, tedy vedoucím činovníkem Jihomoravské družiny Svojsíkova oddílu. Pro ni a pro všechny další zájemce psal a vydával vlastním nákladem poštou šířený „občasník“ s názvem SKAUTSKÉ LISTY.

Patřil k významným moravským publicistům, byl členem PEN klubu. Po 90. roce minulého století se zasazoval o důstojnější postavení

Moravy ve státoprávním uspořádání republiky. Chápal historický význam této části českých zemí a těžce nesl, že její přínos našemu národu není mocnými adekvátně docenován. Zbyšek Pecha odešel na věčnost o druhém vánočním svátku, v den památky na svatého Štěpána, 26. prosince 2016. Nechť je mu Pán milostivý ve svém Milosrdenství.

Bratře Zbyšku, zanechal jsi hlubokou stopu v našich srdcích. Nejvyšší Pravda a Láska ať tě dál vede na věčné skautské stezce.

Milan V. Drápela - Lan

ZEMŘEL BRATR JIŘÍ NAVRÁTIL, MÍSTOSTAROSTA JUNÁKA – ČESKÉHO SKAUTA

* 10. září 1923 v Lipsku † 16. ledna 2017 v Praze

Vodní skaut Jiří Navrátil odešel ve věku 93 let, po krátké nemoci a dlouhém životě s rovnou páteří. Jiří, syn československého diplomata, byl od dětství skautem. Jako student byl vyšetřován gestapem, komunisty byl odsouzen na 20 let za velezradu. Vězněn byl v Jáchymově, na Borech, na Mírově, Leopoldově.

Starostou Junáka – svazu skautů a skautek ČR byl v 90. letech, do posledního dne svého života byl aktivním 1. místostarostou Junáka – českého skauta. Stal se prvním držitelem nejvyššího světového skautského vyznamenání Bronzový vlk ze zemí za „železnou oponou“, které uděluje WOSM. Vyznamenán byl doživotním členstvím v čestném Svojsíkově oddíle i dalšími domácími oceněními. Čestnou medaili Tomáše Garriqua Masaryka mu za zásluhy udělilo Masarykovo demokratické hnutí, v jehož předsednictvu také zasedal.

Byl znám – nejen ve skautském hnutí - jako člověk hluboce inspirující všechny, kteří se s ním potkali - člověk s nezlomným demokratickým přesvědčením.

„V životě Jiřího Navrátila se odrážejí dějiny českého národa i českého skautingu. Byl vzorem a inspirací nejen pro skauty a skautky, ale i pro jejich vedoucí. Do poslední chvíle komentoval společenské dění, byl aktivní ve výchově skautských vedoucích a překvapoval svou schopností přirozeně překonávat generační rozdíly,“ řekl starosta Junáka Josef Výprachtický.

Ladislav HOMBRE Tintěra (instruktor PLŠ) napsal tentýž den v e-mailu: „Já jsem se s ním setkával v devadesátých letech. Měl pochopení pro naše představy vývoje skautského hnutí. Byl duchem mladý. A - na rozdíl od jiných - nás tehdy nepodrazil. Měl jsem ho rád. Zkusím za něj zapálit svíčku a poslat tichou vzpomínku ...“ (Pietní svíčky hořely dne 16. 1. 2017 večer v Praze, Brně i na dalších místech.)

Viz např. zdroje:

<https://www.novinky.cz/domaci/426612-zemrel-hrdina-jiri-navratil-prezil-vyslech-y-gestapa-i-komunisticky-lagr.html>

<https://www.ustrcr.cz/veda/projekty/vzdelavaci-projekty/vzdelavaci-projekt-pamet-a-dejiny-totalitnich-rezimu/skauti-v-protikomunistickem-odboji/jiri-navratil/>

V noci na sobotu 21. 1. 2017
odešel můj strýc

Vratislav Řehák

skautským jménem Áček.

Skautoval vlastně už od narození - byl synem jednoho ze zakladatelů českého skautingu, Svojsíkova nástupce na funkci náčelníka a velitele Junáka za války, Bohuslava Řeháka.

Vraťa byl jako sedmnáctiletý zraněn, když se zapojil do Pražského povstání. Hned potom začal zase skautovat. V letech šedesátých pracoval jako činovník na obnově českého skautingu, stejně tak i v letech devadesátých, kdy byl po jedno funkční období místostarostou Junáka a v dalším pak místonáčelníkem

kmene dospělých a členem ústřední rady. Byl nositelem řady skautských vyznamenání.

Celý život se snažil dělat všechno správně - vždy žil podle svého svědomí, ať už šlo o věci zásadní nebo o maličkosti všedního dne. Neotřesitelná poctivost a opravdovost se promítala do všeho, co kdy dělal. Ať už to byla vědecká práce v Akademii věd, ranní rozcvičky, pořádání otcovy pozůstalosti, prořezávání jabloní či nasazování nové násady na rýč. Když ovdověl, se stejnou opravdovostí se učil vařit, péct a prát. A šlo mu to - jako všechno, co v životě dělal.

Když se dozvěděl, že má nevléčitelnou nemoc, začal číst odborné knihy a hledat vědecké články na internetu, aby i tuto novou skutečnost svého života uchopil co nejpoctivěji. Navštívil jsem ho naposled týden před smrtí. Poslední dny a hodiny svého života trávil se svým synem, v domě, který postavil jeho dědeček v Turnově. Věděl, že se blíží konec - a nebál se. Snad jenom měl starost, jestli to dobře zvládne. Samozřejmě, že ano.

S ženou Irenou, která jej předešla o dva roky, spolu byli neuvěřitelných sedm desetiletí. Její zítřejší devadesáté narozeniny tak mohou oslavit zase spolu.

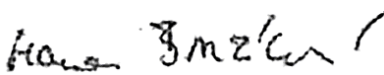
Ti z vás, kdo se budete chtít s tímto mimořádně laskavým, poctivým a opravdovým člověkem rozloučit, bude k tomu příležitost v úterý 31. 1. v 11 hodin v Ústřední obřadní síni Olšanských hřbitovů.

Tomáš Řehák - Špalek, 23. ledna 2017

Svojsíkův oddíl, v němž mu bylo uděleno doživotní členství jako jedno z nejvyšších vyznamenání Junáka, bude br. Ing. Vratislava Řeháka – Áčka velice postrádat mezi pamětníky počátků i obnov Junáka. Čest jeho památce!

Za oddílovou radu

vůdkyně Svojsíkova oddílu

Ještě z loňské zimy ...

Adventně předvánoční návštěva Pražské družiny SO u borovičky 2016

Fragment Pražské družiny Svojsíkova oddílu se tradičně sešel v Šárce 13. prosince 2016 u své borovičky.

Sestry Hanka a Dáša ve svých lucerničkách přinášely světelné poselství již cestou od konečné tramvaje, jednu svíčku jsme pak zažehli přímo pod borovičkou.

Nejprve nám Hanka rozdala kouzelná péefková srdíčka od sestry Bláhové ze Senohrab. Poté jsme zapěli nepřiliš přesvědčivě tři koledy a bilancovali – ještě loni s námi zde byli Míla Moravec a sestra Lin – Líba Amlerová, cukroví nám tehdy rozdávala sestra Dr. Hanka Dvořáková – tentokrát se omluvila, neboť ochořela.

Vzpomeňme si ...

Ale přivítali jsme mezi námi naši novou rádkyni, sestru Amálku. V průběhu našeho koledování doplnil náš fragment nedávno nový člen SO, br. MUDr. Vladimír Hübsch – Čil. Přišel i s psíkem, slečnou.

Popřáli jsme si pohodové vánoční svátky s přáním – sejít se zde za rok zase. Kdo ví? A rozešli jsme se ke svým domovům.

Zapsal Grizly – Boža Strauch

Foto Dáša Housková

Stručně ze semináře ELŠ 2017

Tradiční lednový seminář Ekumenické lesní školy, konaný ve dnech 13. až 15. ledna 2017 v Salesiánském divadle v Praze, měl jako vždy velmi pěkný program a byl navštíven „skautským lidem“ ze všech koutů naší vlasti.

Program, který jsme avizovali již v NDS 252 (ještě „papírovém“), viz webová stránka ELŠ: http://els.skauting.cz/wp-content/uploads/2016/11/Program_seminare_ELS_20171.pdf.

Dále uvádíme několik snímků, které atmosféru semináře přibližují:

... zahájení ...

... průběh ...

a zakončení.

Informace před uzávěrkou

Nový web Kmene dospělých Junáka, přislíbený na leden 2017, se bohužel stále nerozvíhá, zůstávají dostupné pouze informace na webově Křižovatce Junáka, konkrétně na stránce:

<https://krizovatka.skaut.cz/oddil/program/dle-vychovnych-kategori/dospeli> .

(Nejen) pro členy Kmene dospělých Junáka je k dispozici veřejně přístupná příloha Skautského světa s názvem „MAGOŠ“ (která přináší podněty i dalším dospělým zájemcům o old-skauting) - viz odkaz:

<https://casopisy.skaut.cz/magos/> .

Pro vnitřní potřebu členů Kmene dospělých Junáka slouží zpravodaj „Postilion“, distribuovaný náčelnictvem KD členům (SO má možnost s odstupem získávat elektronickou verzi).

NOVINKY SVOJSÍKOVA ODDÍLU

Příspěvky zasílejte buď písemně na adresu:

anebo elektronicky redaktorovi na e-mail:

Interní informace

Vladislav Jech
Jilovská 46
25244 Psáry

vjech.kamzik@volny.cz

Určeno pro potřebu Svojsíkova oddílu, distribuováno do jeho družin; v případě použití výňatků, odkazů apod. žádáme důsledně uvádět zdroj, tj. ročník, číslo a stranu ZPRAVODAJE, odkud bylo čerpáno!